

Sbor Českobratrské církve evangelické v Horních Počernicích

Sborový dopis č.3

2008
roč.VII.

90. výročí vzniku ČCE

Milé sestry a milí bratři,

17. prosince 1918 se ve Smetanově síni Obecního domu v Praze sešel generální sněm českých evangelických církví a v jeho dvoudenním zasedání zástupci české církve reformované (helvetského vyznání) a luterské (augsburského vyznání) rozhodli, že se obě církve spojí v jedinou Českobratrskou církev evangelickou. Bude to letos právě 90 let. V našem hornopočernickém staršovstvu jsme se rozhodli, že tomuto výročí věnujeme třetí číslo našeho letošního Sborového dopisu, které máte právě před sebou. Jeho součástí jsou i osobní vyznání některých členů našeho sboru na položenou otázku: Proč jsem evangelíkem? Zapojujeme se tím do celocírkevního hledání obsahu pojmu „evangelická identita“. Výborným vodítkem k tomuto hledání jsou i texty starých Konfesí a úvahy dalších autorů, jež si zde můžete přečíst.

Biblická úvaha na text Matouš 16,15-16

Řekne jim (Ježíš): "A za koho mě pokládáte vy"? Šimon Petr odpověděl: "Ty jsi Mesiáš, Syn Boha živého".

Tak toto je vyznání víry! Jedno z prvních a nejdůležitějších: Ty, Ježíši, jsi Mesiáš, ten Izraelem očekávaný zachránce, který přichází od Boha a na kterého už léta s nadějí čekáme.... Ale takové vyznání není jen tak. Ježíš vzápětí vyloží, co toto vyznání znamená: Bude muset mnoho trpět, být zavržen, zabit a po třech dnech vstát. Nestačí vyznat: Ty jsi Mesiáš-Kristus. Teprve tam, kde Petr to vyznání vysloví, začíná ten vlastní zápas o vyznání, kým Ježíš je. **Tady už běží o to, co znamená, když se přiznávám ve svém životě, ve světě, v němž žiji, právě k Ježíšovi.** S tím nebudeme jako Petr nikdy úplně hotovi, i když se budeme v bohoslužbách k vyznání křesťanské víry připojovat. Skutečné vyznání nespočívá jen ve slovech, spočívá také ve způsobu života, ve způsobu nahlížení na sebe, na svět, na Pána Boha. Při jeho vyslovení jde také o mou životní odpověď, **o podobu života jednotlivce, o podobu života sboru, církve a církvi.** A tomu se i vyznávající Petr bude ještě dlouho učit, a teprve vzkříšený Ježíš mu otevře oči pro všechny životní důsledky takového vyznání. Zatím nerozumí, protože si Mesiáše představuje jinak.

A budou následovat další vyznání. Vyznání, kterými se další a další lidé budou snažit porozumět, a pak vyjádřit, kým je pro ně Ježíš, jaký význam má pro jejich životní cestu i životní naději. Vyznání, které máme v Novém zákoně, i vyznání, která pak už na Nový zákon navazují a lidé se budou snažit mu porozumět pro svou situaci a pro svou dobu. A víme, že ani dnes není vyznání a přiznání se k Ježíši jednoduché. A dodnes není také skutečné vyznání víry něčím jednorázovým, ale celoživotním zápasem o to, abych ve svém životě i já, ve své situaci a ve své době, vnitřně porozuměl Pánu Bohu a jeho cestám, jak je před námi tak jedinečně ukazuje Ježíš Kristus.

Může jít o vyznání v několika slovech, ale může jít také o vyznání, kterými se pokoušíme velmi obsáhle formulovat svou křesťanskou víru. Také naše Církev českobratrská evangelická se přiznala k vyznáním víry, které v průběhu reformačních zápasů o nápravu církve v navázání na výklad Písma svatého formulovali ti, kdo nás ve víře předešli. Je pozoruhodné, že nepřijala vyznání jen jediné, ale vyznání čtyři: Nejprve tzv. Bratrské vyznání, kterým se přihlásila k tomu, jak své víře a Písmu porozuměli bratři a sestry ze staré Jednoty bratrské, dále tzv. České vyznání, na kterém se vzácně shodli členové staré Jednoty bratrské s tehdejší českou církví podobojí, s tzv. utrakvisty, a které zformulovali a předložili císaři Maxmiliánovi v roce 1575. V roce 1947 pak k těmto dvěma přidala ještě augsburské (luterské) a druhé helvetské - vyznání, kterými se přihlásila k odkazu světové reformace. A podle Církevního zřízení z roku 1953 jsme se přihlásili ještě ke klasickým vyznáním starocírkevním (Apoštolské vyznání víry, vyznání Nicejsko-kaňhradské a Athanasiovo) a důležitým vyznavačským podnětem zůstaly také husitské Čtyři pražské artikuly. Někdo se nad tím pozastaví: Tak čemu se v ČCE věří a co se tam vyznává, není to tak trochu zmatek? Když pročítám jednotlivá vyznání, jsem rád, že se hlásíme k vyznáním čtyřem a ne jednomu. Profesor Pavel Filipi napsal, že tím "vzniklo určité kuriozum, které může někdo vykládat jako rozmělnění závazné konfesní (vyznavačské) báze církve", ale hned sám připomene, že "přiměřeněji lze toto kuriozum vykládat jako přihlášení ke kontinuitě vyznavačské tvorby církve obecné, jež se svým vyznáním nikdy není definitivně hotova. Tato souvislost vybíhá až do přítomnosti jako úkol." (Obě citace jsou z knihy esejů O společenství služby, Kalich 1981).

Vyznání vždy souvisí s naší aktuální odpovědí na důsledky evangelia Ježíše Krista, toho základu, nad který nikdo nemůže položit základ jiný (1 K 3,11). Je dobře, že právě rozhovor tradic jednotlivých konfesí (vyznání) nám v Českobratrské církve evangelické nedovoluje, abychom definitivně prohlásili jediné vyjádření naší víry za to jediné pravé, ale učí nás rozhovoru. Rozhovoru, který neuzavřeně probíhal už v samotném Písmu svatém nad tím, kdo je Ježíš, a který probíhal ve vyznáních i mezi světovými reformátory, členy Jednoty bratrské a utrakvistickou církví. Jeden jedinečný specifický odkaz naší české reformace však zde ještě připomenu. Bratrská i Česká konfese dokázaly své vyznání **vyjádřit beze zbytku kladně**, aniž by v nich zaznělo slovo "odsuzujeme", které se objevuje v konfesích světové reformace. To je v tradici, ke které se jako českobratrští evangelíci hlásíme, zavazující i pro dnešní dobu. Potřebujeme **předešlým k l a d n ě vyznávat slovy, ale také poctivým životním hledáním a směřováním**, čím je pro nás evangelium a čím jsme a být chceme, než čím nejsme a proti komu se chceme vymezit. V tom je zvláštní svoboda, která je nám, jak věřím, svěřena jako zvláštní dědictví našich vyznávajících otců a matek ve víře.

Petr Firbas, farář

Z Českého vyznání:
 Čl.9,1,3 "A tak o víře jest toto naše vedle slova Božího vyznání, že víra spasitelná jest ta, když člověk netoliko věří, že Bůh jest a že to vše, což nám v Slovu svém svatém oznamovati a slibovati ráčí, pravě jest ..., ale také skrze Ducha svatého srdcem doufá, že milostiví slibové Božští o odpuštění hříchů a spasení věčném každému v Krista Pána věřícímu učiněni, k němu také obzvláště přináležejí."

"I poněvadž spasitelná víra, kdež při člověku skrze Ducha svatého jest, buď mála nebo statečná, vždycky přijímá Krista Pána se vším jeho dobrodiním ...a tak přináší člověku věřícímu skrze účastenství Krista Pána odpuštění hříchů, smíření s Bohem, ospravedlnění, znovuzrození v Duchu svatém a život věčný, i z těch a takových příčin není ani

nemůž býti při člověku mrtvá, ale ustavičně působí nový a věčný život ..., zapaluje srdečné milování Pána Boha a bližního. A tak (Gal.5,6) skrze lásku působí všeliké dobré skutky, po kterýchž také jako strom po ovoci poznána bývá. Nebo jak oheň bez horkosti a slunce bez blesku, tak i víra pravá a Krista oučastná bez obnovení, bez lásky a tak bez mnohých dobrých svatých skutků nikoli a nikdy nemůže býti."

Z Bratrského vyznání: Čl. 15,7-8
 "Ačkoli tedy ne všech ceremonií s jinými některými užíváme, dosti však, že žádného pro samy ceremonie netupíme a pro ně roztržek nečiníme, umí-li jich kdo bez pověr a hlavnějších věcí překážek užívati, jemu toho přejíce a sobě jen svobody svědomí svých hájíce, abychom se jhem ustanovení neobtěžovali, k čemuž nám i apoštolé i Kristus sám radí.Věříme tedy, že žádná ustanovení lidská, i dobrá, nemají mít věčného a nepřestupitelného zákona, ale že jak od lidí z hodných příčin se ustavují, tak z hodných příčin se také opustiti mohou bez hříchu".

V roce 2007 vyšla v Knižnici studijních textů ČCE malá knížečka (65 stran) evangelického faráře **Jiřího Grubera "Pojď a přesvědč se"** s podtitulem: **Co může evangelická církev nabídnout těm, kdo ji znají i neznají.** Z evangelického úhlu pohledu promýšlí základní otázky křesťanského vyznání a naší evangelické identity.

Uvádím z ní několik podnětů k přemýšlení:

"Evangelici chápou svou církev jako součást jediné Kristovy církve, kterou nelze viditelně ohraničit a ke které patří všichni, kdo upřímně vyznávají Ježíše Krista. I když dáváme přednost evangelickému způsobu zbožnosti a podobě církve, nečiníme si nárok na výlučnost. Stejný podíl na naději Božího království přiznáváme i ostatním církvím, pokud se hlásí ke Kristu, k Písmu a nejstarším křesťanským vyznáním. Cíl budoucí jednoty nevidíme ve splnutí církví ani v návratu do církve římské, ale ve spolupráci, důvěře a vzájemném obohacení z těch tradic, které mají oporu v Písmu."

"Českobratrská církev evangelická se svým názvem vědomě přihlásila k dědictví české reformace, která je spojena se jmény Mistra Jana Husa a Jana Amose Komenského a byla násilně přerušena v roce 1620. Jako znak naší církve se používá kalich s otevřenou biblí. Pro evangelickou církev je charakteristické, jak značnou šíři názorů a pohledů připouští. Je to dáno především tím, že se opírá o Bibli, která je sama dialogem mezi různými pohledy a důrazy. Evangelická církev se současně hlásí ke čtyřem reformačním vyznáním, která mají sice mnoho společného, ale přinášejí i odlišné formulace a pohledy. To vše se v rámci evangelické církve snáší: některé sbory mají více ráz reformované zbožnosti, jiné luterské. Mnoho prvků jsme přejali z pietismu (důraz na niternou a osobní zbožnost). Setkáme se tu i s prvky liberalismu (svobodný, na církevních dogmatech nezávislý způsob víry). Své místo tu může mít i směr evangelikální, který klade důraz především na misi a osobní obrácení. Někde nechybějí prvky letniční zbožnosti (důraz na dary Ducha svatého). Pokud některý z těchto vlivů není příliš silný a konfrontační, je přijímán jako obohacení a příležitost k dialogu a spolupráci."

90 let sjednocené církve je téměř jedno století. Století, které od roku 1918 v Evropě zažilo vznik demokracií i totalitních režimů, druhou světovou válku, čtyřicet let komunistického experimentu, a pak nástup postmoderní proměny mnoha základních hodnot a myšlenkových vzorců. V tom všem probíhaly a probíhají zápasy o hledání cesty, která by věrohodně vycházela z evangelia, ale také se objevoval docela obyčejný strach, chybná rozhodnutí a selhání. A také nové a nové pokusy, jak oslovit bohatstvím biblického poselství nové generace, víře a církvi již značně odcizené nebo vůči nim prostě lhostejné. V totalitních dobách tu byly sbory jako nabídka míst, kde se mluvilo jinak a kde při vši nedokonalosti existoval prostor vnitřní svobody. Dnes jsme naopak v lepším případě vnímání jako jedna z mnoha

duchovních nabídek zcela soukromé, privátní zbožnosti, pravda, pro mnohé už málo atraktivní. Tím vším jsme procházeli a procházíme. A tak se kratičce zastavme a soustředme se na 3 hlasy členů naší církve, kteří se při vší předběžnosti, pokoušeli v naší Českobratrské církvi evangelické o věrohodné hledání jejího duchovního směřování v dobách snazších i těžkých. A omlouvám se, že výběr je ryze subjektivní:

P.F.

"Církev nesmí znervóznět a hledat umělé cesty, jak působit na světě. Jejím úkolem není, aby předkládala sociální, politické nebo kulturní programy pro výstavbu společnosti. Ježíš Kristus stal se revoluční silou v dějinách lidské společnosti tím, že světem prošel jako tichý a pokorný srdcem, že vykonal dílo spásitelné lásky uprostřed hříšníků, nemocných, zavržených a že skončil na kříži ... Otázka zůstává: Jest církev uprostřed světa? Jest společenství, ke kterému patříme, vskutku církvi, obecnstvím smlouvy, tělem Kristovým a nástrojem Ducha svatého? Jest její zvěst vskutku evangeliem a její činnost projevem služebné a sebeobětovné lásky? Jest obecnstvím poutníků, kteří jdou tímto světem v radostné naději, že Ježíš Kristus zůstává Pánem a vítězí nad světem v lidských srdcích, ale také v lidských vztazích? Jest ovzduší církve ovzduším evangelické radosti, anebo jen naříkavé sebespokojenosti, mravního rozhořčení a nevrlosti ke světu?"

Josef Lukl Hromádka

"Víra dává pochopení, že člověk není sám svůj. Vědomí odpovědnosti je proto základní strukturou křesťanského života. Odpovědnost vede pak křesťana nejen doprostřed světa, ale i k odstupu a napětí, protože měřítka evangelia jsou neustálým soudem všeho konvenčního lidského počínání.

1. *Křesťanská odpovědnost je v každé době naprosto konkrétní. Počíná však vždycky tím, že se snaží o jasnou orientaci ve svém okolí. Znamená to nedat se jím unášet, ale strážlivě posuzovat jeho klady a zápory. Nejde při tom o sudičství, ale o rozlišování věcí podstatných a druhotných, dobrých a špatných, jak k tomu vede stálá kontrola evangeliem. V technickém věku je člověk vydán daleko většímu tlaku vnějšího okolí než dříve. Moderní sdělovací prostředky obrazem i slovem v přetlaku opakovaně nepřetržitosti vedou člověka k trpnosti a přizpůsobování konvenčnímu stereotypu bez osobitosti a bez schopnosti odporu. Nepodlehnutí tlaku okolí je základním nárokem křesťanského charakteru.*

2. *Těžiště křesťanského života není v jeho poměru k věcem ale k druhým lidem. Ke každému člověku přistupuje křesťan s respektem. Důvodem toho nejsou iluze o přirozené výbornosti člověka, ale víra, že Ježíš Kristus jej jako mne povolává ke své službě. Toto společné povolání a opětovná Boží milost nás přes všechny rozdíly staví do jedné řady. Ukládá vůči druhému trpělivost, pokoru a vždy nové nadějně očekávání. Vylučuje, abychom druhým člověkem prostě disponovali.*

3. *Nezbytnou podmínkou kladného poměru k druhému je vlastní pravdivost."*

Božena Komárková. Ve světě a ne ze světa str. 82-83

"Náš rozbor nám snad ukázal, že hranice dělící církev od světa, je skutečná a důležitá, ale není nepohyblivá, že se tvoří v duchovním zápase a ve službě, k níž jsme povoláni vůči celému světu. Toto poznání staví křesťanstvo našich dnů před velký úkol - před úkol nově postihnout a konkrétně uplatňovat onen živý vztah ke světu, vztah zároveň nadějný i kritický. To znamená: střežit hranici církve, kde by byla porušována naší slepotou a nevěrností, ale také mít odvahu prolamovat ji, kde by se stávala hradbou, za níž se skrývá naše lhostejnost a naše nevěra."

Josef. B.Souček: Bratr a bližní - Biblicko-teologický příspěvek k otázce hranic církve a světa

A na závěr aktuální slovo současného synodního seniora Joela Rumla po letošním synodu:

"Církev se mění a teď jde o to, jak moc se změnit má, v čem ano, v čem ne. Je samozřejmě významné čím sbor žije. Někdy ale nechce vyhlédnout přes okraj svých problémů ven. A to je škoda Čím víc se oslabuje důsledek vyznání Krista a překrývá se všelijakými, třeba i důležitými, ale dočasnými věcmi, tím hůře. Souvisí s tím, jak si je církev ve svých jednotlivých členech vědoma, na čem stojí a z čeho vychází. Pokud se necháme rozptýlit a rozptylovat a zahánět do koutů, pak takovou církev neovlivní nic, ani synod, ani správní orgán. Pokud je církev ochotna reflektovat přítomnost a minulost a obrozovat se, pak i synod může dělat jen a jen správní rozhodnutí. Ale v té situaci my nejsme.....Věřím, že milost Boží je obrovská a my z ní můžeme čerpat, ale musíme chtít."

Český bratr 8/2008

Proč jsem evangelíkem?

Tak především jsem se narodil do rodiny evangelického faráře. V ČCE jsem vyrostl, v ní jsem se pravidelně setkával s evangeliem, a pak jsem si v jedinečných a otevřených společenstvích mladých lidí na vrbenkých kurzech hledal osobní vztah k víře. Našel jsem ho, nebo, abych to řekl spolu s Jaroslavem Šimsou, uprostřed svého hledání jsem byl nalezen Pánem Bohem právě v této církvi. Ovlivnila mě svoboda a přirozená otevřenost, tak, jak ji pro nás v 70 letech ztělesňoval například vynikající Karel Trusina. Ovlivnila mě poctivost a odvaha nechávat některé otázky otevřené.

Zamiloval jsem si některé důrazy starobratrské bohoslovecké tradice, která brala důsledně za své, že víra je dar a dospěla tak k pozoruhodné vnitřní toleranci druhých, a vůbec celou tradici tolerance v českých reformačních dějinách. A jsem vděčný za poctivou biblickou práci a vážnost ke slovu, kterou v této církvi vidím jako jeden ze specifických důrazů, který bychom neměli opouštět.

A pak i to, že poslední autoritou není ani tato instituce mé církve, že i tato má milovaná církev se může pořádně mýlit a že to o sobě ví a nepovažuje se za samospásitelnou. A také, že ji kriticky vidět mohu. A pak mě velice potěšuje, že unese i lidi tak trochu nezařaditelné a nemanipuluje evangeliem. Ale tohle mé vyznání vůbec neznamená, že bych ji viděl jako jedinou. Potřebuji se nechat obohatit také z jiných důrazů svaté obecné církve a jsem vděčný za její rozmanitost. Ale nedovedu si představit, že bych byl kazatelem jiné církve.

Petr Firbas, farář

Proč jsem evangelíkem?

Víte, že jsem pokřtěný a řadu let byl i praktikující římský katolík. Mám na tuto církev docela hezké vzpomínky a dá se říci, že stále čerpám z její spirituality, i když jsem se s ní více či méně názorově rozešel. Konvertoval jsem poprvé zhruba v 15 letech, odpadl v 25 a opět konvertoval zhruba ve 34 letech. Mou první tendencí byl samozřejmě návrat do ŘKC, ale s mnohými věcmi jsem nyní, jistě starší, snad i moudřejší (byl bych skeptický) nemohl souhlasit. Prvním impulsem bylo ŘKC pojetí manželství jako svátosti, ke kterému jsem nyní vnitřně cítil mnoho vážných výhrad. Nesouhlasil jsem a nesouhlasím však i s mnoha dalšími body katolické věrouky (např. přehnanou mariánskou úctou či přespřílišnou úctou ke svatým, liturgii chápu asi taky trochu jinak, podstatně volněji jako věc služebnou, nikoli zavazující – unavovalo mě třeba opakování stejných textů při bohoslužbách, které jsem už nebyl schopen vnímat). Cítil jsem se však vnitřně křesťanem, a tak jsem začal hledat i v jiných církvích. Koupil jsem si dva katechismy – ŘKC a právě vyšlý nový evangelický – Gruberův. Přiznám se, že u Gruberova katechizmu jsem byl fascinován na jednu stranu pokorným a na druhou stranu radostným a odvážným přístupem k víře, věrouce, dogmatům, praktickému životu. To bylo to, s čím jsem se mohl nyní prakticky spontánně ztotožnit! Navíc jsem věděl, že dva mí kolegové paleontologové a přátelé Dr. Jaroslav a Petr Kraftovi, jsou členové ČCE. Vydal jsem se tedy za nimi pro rozumy a myslím, že jsem je tehdy dost musel otravovat podrobným vyptáváním. V této době jsem třeba jel z terénních výzkumů přímo do Libeňského sboru za bratrem farářem Nekvasilem a dlouze s ním probíral svůj dosavadní život. I jeho přístup mě naplnil radostí a optimismem.

Summa: Ač má cesta k ČCE byla zpočátku spíše negativním se vymezením vůči ŘKC, s radostí jsem přijal evangelický pohled na věc. Přiznám se, že asi vždy bude mít má víra blízko k umírněnému luterskému proudu s jeho radostným objevením osvobozující Boží lásky. Považuji všechny křesťanské církve před Bohem za rovnocenné a věrně věřící všech konfesí za členy jediné Kristovy církve, i když popravdě řečeno, sám osobně mám třeba velký problém s fundamentalismem všeho druhu. Marně si lámu hlavu, jaký zrovna on má význam v Božím plánu. Na ČCE obdivuji především tu velikou věroučnou toleranci, mající, myslím, kořeny v tom nejlepší z českokobratrské tradice. Je jasné, že proti svazujícímu řádu, ale i jistotě a bezpečí věrouky ŘKC s jejím magisteriem, je zde vždy mnohem větší riziko úletů, méně jistoty církevního učení a víc výzvy k osobnímu hledání Boha i se všemi omyly a chybami. Ale jsem přesvědčen, že je to ta nejlepší cesta. Bratr Nekvasil, sloužící před lety v Libeňském sboru, mě vnitřně přesvědčil, že mnohost církví tu může být i kvůli jedinečnosti lidských srdcí. Každý hledá tu svou cestu a Bohu jde o to, aby nezahynul ani jeden z maličkých, ale měl věčný život Přeji ze srdce každému hodně radosti na jeho vlastní pouti.

Petr Budil

Provedení známky: © Turistické známky s.r.o.

Proč jsem českokobratrská evangelička?

Většinou jsem dostávala otázku, jakého jsi vyznání, a pak se odpovídá snadno: Jsem evangelička, jsem z toho a toho sboru... Ale málokdy se někdo zeptá: Proč jsi evangelík? Nelíbilo by se ti třeba být katolík? Ne, to by se mi nelíbilo, nevěřím na papežskou neomylnost a jsem alergická na svěcené kočičky. A jsem ráda, že mě neschramstla žádná sekta, mám i své výhrady k některým protest. církvím... Ale ČCE je mi milá, je to moje církev, jsem v ní ráda a potřebuju jí a taky jsem se v ní narodila, mám tam kořeny. Jsou pro mne důležité. Rodina, prarodiče, předci – berani. Čím víc o nich přemýšlím, tím víc si jich vážím, toho dědictví, které si po generace předávali. Mám ráda krajinu okolo Javořice, malé sbory s rychle vybudovanými kostely po vydání patentu, báli se, aby si vrchnost nerozmyslela... A před tím se scházeli tajně, třeba u studánky Páně na Javořici, ukryli tam prý i kalich.

Evangelická víra, to je pro mne společenství okolo Písma a kalicha.

A evangelické bohoslužby se mi líbí právě svou jednoduchostí, nemusí se přizdobovat žádnými svícemi, obrazy ani barevnými štolami, i ta strohost kostelního prostoru zdůrazňuje zvěstované slovo. Bratři katolíci mají rádi sochy, obrazy, ozdobené oltáře, rádi se něčeho dotýkají. Mám dost přátel mezi katolíky a vážím si jich. Někteří nemají v lásce „vatikánskou nadřazenost“. Společně se domníváme, že ekuména není přizpůsobování se jiné církvi, ani pokatolictvování evangelických bohoslužeb, ale úcta k druhému v jeho rozdílnosti a různosti. Pokusy o vytváření nového znaku ČCE vnímám jako zbytečnost. Ten znak nám předala generace našich dědů, která měla složitější cestu, a my bychom měli i tento symbol přijímat jako odkaz, dar, s vděčností.

Jak se zpívá v tom spirituálu: to je ta stará víra, byla dobrá pro mou mámu, je i pro mne dobrá dost...

Evangelictví pro mne znamená i myslet na ty naše „beraní“ předky, na to jak žili, jak se chovali, čím museli procházet, co pro ně bylo důležité, jak jim pomáhala víra, a za to, co nám předali jim být vděční a nebo jim alespoň nedělat ostudu. A svým potomkům se také snažit předat...

Evangelictví pro mne není jen minulost a historie, ale živé společenství naší nevelké církve, intimita malých sborů, přátelství vzniklá na evangelických brigádách v Jeseníkách, v té nádherné oáze svobody v dobách totality, a stále působících radost, nedělní i všednodenní setkávání v kostele i mimo, společně sdílené obavy a společně hledaná pomoc a přátelé ve víře, se kterými se mohu modlit, a ke kterým mám stále otevřené dveře.

Liba Eliášová

Proč jsem evangelíkem?

Opovředí na tuto otázku je v mém případě příběh. Začíná raným dětstvím v Jednotě československé, na něž mám jen mlhavé vzpomínky. Pak jsem se ocitl, stále ještě ve vleku rodičů, na nedělní škole v sousedním evangelickém sboru. Tam jsem asi ve třinácti letech dospěl ke krizi a odmítl – i pod vnějším tlakem normalizační školy – dál navštěvovat církev. Krátce poté jsem však následoval příkladu a svědectví své starší sestry a začal chodit do mládeže opět v Církvi bratrské (již s tímto novým názvem). Tato církev, konkrétně sbor v Karlových Varech, v čele s jeho kazatelem J. B. Štífterem, se stala mou vychovatelkou k víře. Trvalo asi deset let, než se dostavila další krize, kdy jsme se s Církví bratrskou navzájem zprotivili. Nervozita ve vztahu k mému sboru se nezmírnila ani po svatbě s Adélou, která byla evangeličkou a jako taková byla v karlovarské CB přijímána s opatrností až podezřívavostí. Když jsme se pak přestěhovali do Horních Počernic, vystavil mi kazatel CB v Karlových Varech „lístek rozloučení“, kterým mě se zřetelnou úlevou bratrsky přenechal zdejšímu evangelickému sboru, z něhož Adéla pochází. To je cesta, kterou mě život zavál do evangelické církve – proto jsem evangelíkem.

S evangelickou církví jsem se postupně sžíval, zároveň jsme si oba s Adélou zachovávali přátelské vztahy s lidmi z místního sboru CB. S přibývajícím roky jsem sice stále ještě plně nepochopil tzv. *evangelickou identitu*, nicméně jsem přesvědčen, že právě v této církvi se mohu cítit doma. Poněkud vlašnější prožívání víry je v ní vyváženo jejím hlubším a otevřenějším promýšlením, je tu vysoko ceněna svoboda, k níž Kristus člověka povolává. Nesmírnou výhodou církvi skýtá Evangelická teologická fakulta, jež sice formálně spadá pod Univerzitu Karlovu, ale fakticky je mocnou teologickou oporou právě evangelické církve.

Martin Hrubeš

Proč jsem evangelík?

Ke křesťanské víře jsem nebyl veden od dětství, do ČCE jsem vstoupil až ve svých 22 letech po tom, co jsem již od puberty docela vážně hledal odpověď na otázku po smyslu života, atd. Mé rozhodnutí stát se právě evangelíkem bylo zpočátku asi spíše "citové". Prošel jsem různé katolické kostely a navzdory vši vnější okázalosti, svíčkám, kadidlům a složité liturgii se nic se mnou "nedělo". Pak jsem přišel do evangelického sboru, kde vedla bohoslužbu mladá začínající vikářka, která byla nejistá, pletla se a různě koktala a já jsem si řekl: "Na tom může něco být". Ta prostota a jednoduchost evangelické bohoslužby mi připadala nějak přiměřenější tomu, co jsem četl v Novém zákoně.

A teď bych se přenesl přes řadu let, které od té doby uplynuly a pokusím se to vyjádřit tak, jak to vidím dnes.

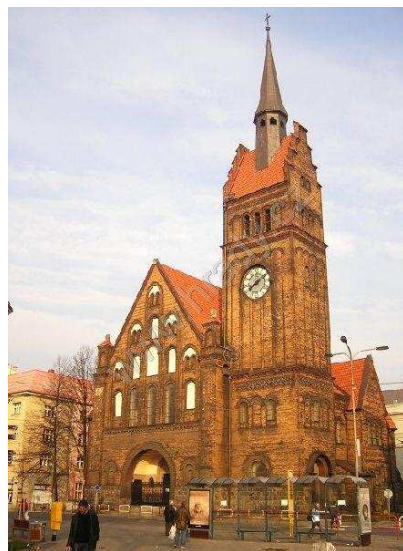
Pokud zůstaneme na poli denominací, které se označují za křesťanské, zjistíme, že se dají rozdělit na dva základní typy.

První typ lze charakterizovat schématem: Bůh-organizace-člověk. Z nejnámějších sem patří např. Římskokatolická církev a Svědkové Jehovovi. Do vztahu Boha s člověkem se "cpe" (odpusťte mi prosím ten výraz) více či méně rádoby neomylná "Boží" organizace (jakým termínem sama sebe označuje není podstatné), která si činí nárok mu ty Boží pravdy závazně vykládat a "přežvýkat" a vnucuje člověku své funkcionáře jako autority a prostředníky, ustanovené Bohem. Já tomu říkám "lidový kouzelník". Tento druh náboženství nikdy neumře,

protože mnoho lidí, asi většina, je tak duševně ustrojena, že ten model jim zcela vyhovuje, a to nezávisle na jejich vzdělání a inteligenci. Jeden z důvodů je asi ten, že je to svým způsobem pohodlné. Takovýto model já přijmout nemohu nebo jinak řečeno, v takového Boha, který by tento model vyžadoval, nevěřím. Z mého hlediska se v podstatě jedná o jiné náboženství, než které vyznávám, a to navzdory velmi příbuzné terminologii (Kristus, spasení, hřích, atd.). Tuto skutečnost také hezky vyjadřuje název nedávného článku (ČB) Miloše Rejchrt: "Nevěřím v církev, která má IČO".

Druhý typ křesťanských denominací je založen na schématu Bůh-člověk. Sem patří také naše ČCE jako členka velké rodiny církví navazujících na první i druhou reformaci. V tomto modelu vstupuje člověk do vztahu s Bohem přímo, bez lidských "zprostředkovatelů" a za jediného a postačujícího pravého prostředníka uznává Pána Ježíše Krista. Konkrétní společenství věřících (formální název opět není podstatný), jehož je členem, a jeho funkcionáři mu má být pouze prostředím, kde se může podělit o zkušenosti, radosti i strasti, hledat radu, pomoc duchovní i jinou, sám být ku pomoci druhým a v neposlední řadě mít i modlitební obecnost u Večeře Páně. Zde člověk vůči Bohu není "zašutěn" žádnou lidskou autoritou, zato by měl o to více také používat vlastní rozum, zajisté ovšem rozum, na jehož počátku je "bázeň Hospodinova"! Právě tento model je mi blízký. Ve "svatou církev obecnou" věřím, ale jen v takovou, jejíž "členská databáze" je jen a jen v rukou Božích. Na toto téma mi řekl v našem posledním telefonickém rozhovoru bratr prof. Heller: "Být evangelíkem, to je odvaha být vydán".

Petr Teuchmann

Evangelický kostel v Ostravě

Pořad společných shromáždění v září a říjnu 2008

Neděle 28.9. bohoslužby v 9.00
odpoledne ve 14.00 koncert černošské skupiny bubeníků Nsango Malamu
Neděle 5.10. bohoslužby v 9.00
Neděle 12.10. bohoslužby v 9.00, **rodinná s dětmi**
při těchto bohoslužbách si připomeneme křest Jakuba Kováře
Neděle 19.10. bohoslužby v 9.00
Děkňčinění, křestní s Večeří Páně
Neděle 26.10. bohoslužby v 9.00
Neděle 2.11. bohoslužby v 9.00
Neděle 9.11. bohoslužby v 9.00, **rodinná s dětmi**
Neděle 16.11. bohoslužby v 9.00
Neděle 23.11. bohoslužby v 9.00
Neděle 30.11. bohoslužby v 9.00 s **Večeří Páně**
1. adventní

Pravidelné biblické hodiny pro dospělé se konají vždy v 18.30 na třech místech:

út :30.9. v 18.30 na faře, 7.10. a 14.10. na faře, 23.10. - ve čtvrtek v Újezdě nad Lesy (u s. Pfannové), 4.11. na faře, 11.11. na faře, 20.11. ve čtvrtek v Újezdě nad Lesy, 27.11. v Klánovicích
u Eliášových

Biblické hodiny pro děti se konají vždy ve středu ve 13.30 na faře

Střední generace se schází vždy 3. středu v měsíci v 19.30 na faře nebo v rodinách

Staršovstvo se koná v út 7.10. a v út 4.11. v 19.30 na faře

Úřední hodiny kazatele: út 16.00-17.30, st 9.00 -11.00, pá 9.00-11.00

mobil 776303960, tel. 281922216

Srdečně zveme do všech shromáždění našeho sboru

Seniorátní a celocírkevní akce:

3.-5.10. Celocírkevní sjezd (nejen) evangelické mládeže v Prostějově

28.10. Ekumenické shromáždění na Řípu (program bude na sborových vývěškách)

8.11. konvent Pražského seniorátu

21.-22.11. celocírkevní oslavy 90. výročí vzniku ČCE (program bude na sborových vývěškách)

Adresa farního sboru: Třebešovská 2101/46, Praha 9 -Horní Počernice, PSČ 193 00

Bankovní spojení: č.ú.: 243959339/0800

Telefon sboru : 281 922 216

Mobil kazatele: 776 303 960

Mobil kurátora: 737 645 375, 602 160 117